

Sygn. akt II AKa 218/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Zbigniew Kapiński (spr.)

Sędziowie: SA Rafał Kaniok

SA Izabela Szumniak

Protokolant: Adriana Hyjek

przy udziale Prokuratora Gabrieli Marczyńskiej-Tomali oraz oskarżyciela posiłkowego G. G. (1)

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2021 r. w Warszawie

sprawy A. K., c. A. i H. zd. D., ur. (...) w W.

oskarżonej z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 12 §1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez pełnomocnika i obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 5 marca 2020 r. sygn. akt XII K 181/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt 3 w ten sposób, że na podstawie art. 46 § 1 k.k., zobowiązuje oskarżoną A. K., do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego G. G. (1) 1.708.000,00 (jeden milion siedemset osiem tysięcy) złotych, tytułem naprawienia szkody;

I. w pozostałym zakresie, zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonej, na rzecz Skarbu Państwa, koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym 400 (czteryście) złotych, tytułem opłaty za drugą instancję;

III. zasądza od Skarbu Państwa, na rzecz adwokata W. L. – Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 738,00 (siedemset trzydzieści osiem) złotych w tym 23 % Vat, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonej, wykonywaną w postępowaniu odwoławczym, przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	218/20

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 5 marca 2020 r.,
sygn. akt XII K 181/18

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów	
---	--

Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

<p><u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u></p>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzuty	
	<p><u>Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego</u></p> <p>I. na podstawie art. 438 pkt 2 obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku - art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów polegająca na błędnym uznaniu, iż G. G. (1) był zdolny do rozpoznania znaczenia zawieranych umów;</p> <p>II. na podstawie art. 438 pkt 3 błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku, będący konsekwencją dokonania dowolnej oceny dowodów i pominięciu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, polegający na przyjęciu, że G. G. (1) był zdolny do rozpoznania znaczenia</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

zawieranych umów, podczas gdy jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, a w szczególności z zeznań świadka G. G. (1) nie był on zdolny do rozpoznania znaczenia zawieranych umów;

III. na podstawie art. 438 pkt 3 błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku, będący konsekwencją dokonania dowolnej oceny dowodów i pominięciu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, polegający na orzeczeniu częściowego naprawienia szkody w wysokości 285.000 zł podczas gdy wysokość szkody w całości została w sposób bezsporny udowodniona w ramach postępowania karnego w kwocie 1.708.000 zł.

Apelacja obrońcy.

I. naruszenie art. 4 k.p.k., 5 k.p.k., 7 k.p.k., 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, wrywkową, dowolną i jednostronną ocenę dowodów, bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, poprzez przyjęcie że:

1. oskarżona A. K. działała z zamiarem bezpośrednim osiągnięcia korzyści majątkowej i doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pokrzywdzonego, a podjęte przez nią pewne kroki, które świadczyć miały o jej działaniu na rzecz otwarcia wspólnego interesu (zakup pierwszych koni, samochodu marki M., który miał służyć do transportu koni i P. (...), który miał służyć, jako samochód „reprezentacyjny”) były powierzchowne i miały na

celu jedynie „zamydlenie oczu”
pokrzywdzonego

podczas gdy:

teza zaprezentowania przez
wyrokujący w sprawie Sąd
nie wynika z żadnego dowodu
przeprowadzonego w toku
postępowania dowodu i jest jedynie
rezultatem dowolnej i wybiórczej
a nie swobodnej oceny materiału
dowodowego.

2. oskarżona wprowadziła G. G. (1)
w błąd, co do zamiaru prowadzenia
przez nich wspólnej działalności
gospodarczej w postaci stadniny
koni i w celu jej finansowania

podczas gdy:

z przeprowadzonych w sprawie
dowodów, a w szczególności zeznań
pokrzywdzonego G. G. (1) wynika,
że oskarżona przedstawiła mu
pomysł prowadzenia stadniny, który
został przez niego przyjęty ze
sceptycyzmem jedynie z uwagi
na brak wiedzy i doświadczenia
oskarżonej i pokrzywdzonego w
tej materii, co nie było jednak
przeszkodą do ich wspólnych
działań mających na celu
realizację zaplanowanych zamierzeń
biznesowych,

3. oskarżona w dacie zaciągania
zobowiązań przez pokrzywdzonego
G. G. (1) wiedziała, że nie posiada
on środków na wywiązanie się z
przyjętych w ten sposób na siebie
zobowiązań finansowych i ich spłatę
co z kolei stanowiło uzasadnienie
tezy, że oskarżona działała z góry
powziętym zamiarem

podczas gdy:

poszkodowany zaciągał
zobowiązania sukcesywnie od
13 grudnia 2013 r. do 18

czerwca 2014 r. i w dacie wymagalności pierwszej pożyczki posiadał inne nieruchomości, z których część mógł zbyć na wolnym rynku i z uzyskanych w ten sposób środków spłaci wierzycieli, ewentualnie samemu sprzedać obciążoną nieruchomość i z uzyskanych środków uregulować zobowiązania. Brak jakiegokolwiek aktywności pokrzywdzonego w tej kwestii, której efektem było doprowadzenie do utraty przez niego nieruchomości, miało miejsce wyłącznie z jego zaniechania poddyktowanego niskim poziomem cen nieruchomości, bez jakiegokolwiek udziału oskarżonej.

4. pokrzywdzony G. G. (1) zdecydował się na zaciągnięcie zobowiązań pod zastaw swoich nieruchomości, gdyż liczył na to, że oskarżona dokona spłaty tych zobowiązań zgodnie z tym co mu obiecywała

podczas gdy:

okoliczność, że oskarżona mówiła pokrzywdzonemu o rzekomo przysługujących jej wierzytelnościach i spłacie zobowiązań pokrzywdzonego ze środków uzyskanych z tych wierzytelności nie znajduje potwierdzenia w żadnym zgromadzonym w postępowaniu materiale dowodowym poza zeznaniami G. G. (1), a w szczególności w zeznaniach osób udzielających pożyczek, których pokrzywdzony zapewniał, że pożyczki spłaci z przyszłej działalności gospodarczej lub z przychodów osiągniętych z bieżącej działalności rolniczej.

5. zeznania pokrzywdzonego G. G. (1) pomimo, iż jak stwierdził Sąd są dość chaotyczne (są

rozbieżności w jego wypowiedzi, słowa nie współgrają ze sobą, ciężko wywnioskować z nich chronologię wydarzeń) to należy je uznać za spójne i konsekwentne co do najistotniejszych kwestii w sprawie i de facto jedynie na ich podstawie dokonać ustaleń faktycznych stanowiących podstawę wymierzenia oskarżonej kary 3 lat bezwzględnego pozbawienia wolności

podczas gdy:

prezentowane w trakcie postępowania, a w szczególności w postępowaniu przygotowawczym zeznania pokrzywdzonego były rzeczowe, spójne, użyte słownictwo było różnorodne o średnim stopniu skomplikowania, używane z pełnym zrozumieniem, a problemy na jakie zwrócił uwagę Sąd miały miejsce podczas rozprawy jedynie w sytuacji, kiedy pokrzywdzonemu były zadawane pytania, których udzielone odpowiedzi mogłyby podważyć jego dotychczas prezentowaną wersję zdarzeń, co w sposób oczywisty wskazuje, że prezentowany przez pokrzywdzonego stan faktyczny winien zostać poddany przez Sąd wnikliwej ocenie pod względem wiarygodności, co jednak nie nastąpiło;

6. rzeczywistym powodem ewentualnych rozbieżności w zeznaniach pokrzywdzonego i prezentowanych przez niego twierdzeniach jest jego zakłopotanie faktem, że jest prostym człowiekiem, posiada wykształcenie podstawowe, od zawsze jest związany z rolnictwem i właśnie na tym skupiało się jego życie, dlatego zrozumienie złożoności umów cywilnoprawnych,

	<p>w szczególności użytego w nich specjalistycznego języka, mogło być dla pokrzywdzonego wysoce problematyczne</p> <p>podczas gdy:</p> <p>z zeznań świadków, a w szczególności osób udzielających pożyczek wynika, że pokrzywdzony sprawiał wrażenie osoby w pełni zdającej sobie sprawę ze swojego położenia zarówno faktycznego jak i prawnego, a jego wypowiedzi były logiczne i zrozumiałe;</p> <p>7. pieniądze pochodzące ze sprzedaży ziemi oraz pożyczek zostały przeznaczone na bieżące potrzeby oskarżonej A. K. oraz jej rodziny, m in. zostały kupione dwa samochody - marki P. oraz M.</p> <p>podczas gdy:</p> <p>z dowodów przeprowadzonych w toku postępowania, a nawet ustaleń Sądu opartych o zeznania pokrzywdzonego wynika, że w/w pojazdy zostały kupione w celu holowania przyczepy przewożącej konie, a ponadto zostały zakupione na nazwisko oskarżonej jedynie dlatego, że pokrzywdzony nie życzył sobie, żeby samochody były zarejestrowane na niego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutów za zasadne lub niezasadne.</p>		
<p>Za trafny i zasadny uznać należy zarzut zawarty w pkt 3 apelacji wniesionej przez <u>pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego</u> dotyczący orzeczenia jedynie częściowego naprawienia szkody.</p> <p>W ocenie Sądu odwoławczego Sąd Okręgowy postąpił wadliwie zobowiązując oskarżoną w pkt</p>		

3 wyroku do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego kwoty 285.000 zł, stanowiącej jedynie częściowe naprawienie wyrządzonej szkody. Skoro bowiem z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika, że ustalono w sposób jednoznaczny, iż szkoda wyrządzona pokrzywdzonemu opiewa na kwotę 1.708.000 zł, to nie można w takiej sytuacji zaakceptować stanowiska Sądu meriti odnośnie jedynie częściowego zobowiązania oskarżonej do naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę 285.000 zł na rzecz G. G. (1).

Z tej części uzasadnienia zaskarżonego wyroku, która odnosi się do omawianej kwestii wynika, że Sąd Okręgowy miał na uwadze także obecną sytuację finansową i rodzinną oskarżonej. Tymczasem z utrwalonego orzecznictwa zarówno Sądu Najwyższego jak również Sądów Apelacyjnych wynika, że obowiązek określony w art. 46 § 1 k.k. ma charakter środka karnego a zatem sytuacja materialna oskarżonej nie powinna mieć wpływu na miarkowanie wysokości zasądzonej z tego tytułu kwoty. W ocenie Sądu odwoławczego, w sytuacji gdy Sąd meriti poczynił w tym zakresie jednoznaczne ustalenia faktyczne odnośnie wysokości doznanej przez pokrzywdzonego szkody, to należało oskarżoną zobowiązać do naprawienia jej w całości a nie jedynie w części. Z tych też względów zmieniono wyrok w zakresie pkt 3 poprzez zobowiązanie oskarżonej do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego G. G. (1) kwoty 1.708.000 zł tytułem naprawienia szkody.

Pozostałe zarzuty zawarte w pkt I i II omawianej apelacji są chybione i bezpodstawne. Sąd meriti

wbrew twierdzeniom skarżącego nie dopuścił się obrazy art. 7 k.p.k. oraz błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na błędnym uznaniu, że G. G. (1) był zdolny do rozpoznania znaczenia zawieranych umów. Tego rodzaju ustalenie wymaga wiadomości specjalnych, o których mowa w art. 193 § 1 k.p.k. i Sąd samodzielnie bez opinii biegłych takich ustaleń nie mógł poczynić. Dlatego też przy braku tego rodzaju opinii specjalistycznej wyeliminowanie powyższego stwierdzenia z opisu czynu przez Sąd meriti było całkowicie zasadne i prawidłowe.

Oдноśnie apelacji obrońcy oskarżonej.

Za całkowicie chybiony i bezpodstawny uznać należy zarzut obrazy przepisów postępowania karnego zawarty w pkt 1 przedmiotowej apelacji. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd meriti nie dopuścił się obrazy art. 5 k.p.k., 7 k.p.k. i 410 k.p.k.

Zważyć należy, że analizowany zarzut został również w części formalnie wadliwie zredagowany bowiem w treści zarzutu w żaden sposób nie wskazano w jaki sposób doszło do naruszenia art. 5 k.p.k. oraz która z zasad zawartych w § 1 lub § 2 tego przepisu została naruszona. Ponadto autor apelacji zarzucając obrazę art. 7 k.p.k. nie wymienił w treści zarzutu żadnego konkretnego dowodu, który został przez Sąd Okręgowy dowolnie oceniony, jak również nie określił w czym owa dowolność się przejawia. W treści omawianego zarzutu nie wskazano również w jaki sposób został naruszony art. 410 k.p.k.

Odnosząc się do tak zredagowanego zarzutu uznać należy, że Sąd

meriti nie dopuścił się obrazy żadnego z wymienionych przepisów postępowania karnego tj. art. 5 , 7 i 410 k.p.k. Podkreślić należy, że w art. 5 k.p.k. zawarte są dwie zasady, domniemania niewinności (§ 1) oraz zasada in dubio pro reo (§ 2) i żadna z tych zasad przez Sąd Okręgowy nie została naruszona. W przedmiotowej sprawie Sąd meriti dysponował dowodami zarówno osobowymi w postaci zeznań świadków w tym pokrzywdzonego oraz w postaci dokumentów, które pozwoliły na dokonanie stanowczych i jednoznacznych ustaleń faktycznych odnośnie sprawstwa oskarżonej w zakresie przypisanego jej czynu. W takiej zaś sytuacji nie było potrzeby i podstaw aby sięgać po regułę in dubio pro reo zawartą w art. 5 § 2 k.p.k.

Sąd Okręgowy nie dopuścił się również obrazy art. 7 k.p.k. gdyż z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika, że wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy dowody zarówno osobowe jak również te w postaci dokumentów zostały ocenione w sposób swobodny w pełni respektujący zasadę określoną w wymienionym wyżej przepisie procedury karnej. Sąd Apelacyjny podziela utrwalone w dotychczasowym orzecznictwie stanowisko, że skuteczne postawienie zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. wymaga wykazania przez skarżącego jakich konkretnie błędów i uchybień dopuścił się Sąd meriti w procesie analizy i oceny poszczególnych dowodów. Samo bowiem kwestionowanie oceny określonych dowodów przez skarżącego bez wskazania tych uchybień ma charakter wyłącznie polemiczny i nie może skutkować uwzględnieniem takiego

zarzutu przez Sąd odwoławczy. Zdaniem Sądu Apelacyjnego ocena zgromadzonych w przedmiotowej sprawie dowodów dokonana przez Sąd I instancji nie zawiera błędów natury faktycznej lub logicznej, respektuje w pełni zasady wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego i z tego też względu zasługuje na pełną akceptację Sądu odwoławczego.

Sąd Okręgowy nie dopuścił się również obrazy art. 410 k.p.k., bowiem wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy dowody, zostały poddane wszechstronnej i prawidłowej analizie i żaden z tych dowodów, które zostały przez Sąd uznane za wiarygodne nie został pominięty przy czynieniu ustaleń faktycznych.

Skoro więc Sąd Okręgowy nie dopuścił się uchybień na etapie gromadzenia oraz oceny dowodów to uznać również należy, że całkowicie trafne i prawidłowe są dokonane przez Sąd meriti ustalenia faktyczne w zakresie tych dokumentów, które są wymienione w pkt 1 – 7. Zdaniem Sądu odwoławczego wbrew twierdzeniom skarżącego ustalenia Sądu dotyczące działania oskarżonej z zamiarem bezpośrednim osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzenia pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, wprowadzenia G. G. w błąd, co do zamiaru prowadzenia przez nich wspólnej działalności gospodarczej w postaci stadniny koni i w celu jej finansowania są w pełni prawidłowe i mają pełne oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym przez Sąd i wskazanym w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. W podobny sposób odnieść się należy do pozostałej części ustaleń

zakwestionowanych w ramach pkt 3 – 7 petitum apelacji, które również są prawidłowe i mają oparcie w dowodach uznanych za wiarygodne. W realiach dowodowych występujących w przedmiotowej sprawie brak jest więc podstaw aby zakwestionować dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne dotyczące sprawstwa oskarżonej w zakresie przypisanego jej czynu.

Skarżący w ocenie Sądu odwoławczego nie przedstawił merytorycznych i przekonujących argumentów dających uzasadnioną podstawę do zakwestionowania tych ustaleń. Wywody obrońcy oskarżonej zawarte w pkt 1 – 7 petitum apelacji oraz jej uzasadnienia mają bowiem charakter wyłącznie polemiczny a nie merytoryczny.

Twierdzenia skarżącego zdaniem Sądu Apelacyjnego nie znajdują oparcia w zgromadzonych w sprawie dowodach i z tego też względu nie mogły zostać uwzględnione i stanowić podstawy do zmiany wyroku i uniewinnienia oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu. Brak jest również podstaw określonych w art. 437 § 2 k.p.k. do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi meriti do ponownego rozpoznania.

Wnioski

Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego
- o uchylenie zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Apelacja obrońcy:

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny
zasadny
częściowo zasadny

<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonej, ewentualnie o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Uwzględnienie zarzutu z pkt 3 apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku w zakresie pkt 3. Brak było natomiast podstaw ze wskazanych wyżej powodów do zmiany wyroku i uniewinnienia oskarżonej bądź też uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Tego rodzaju wnioski należało uznać za chybione i bezpodstawne.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p><u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>		
<p><u>1</u></p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	

<u>Rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego dotyczące winy oskarżonej, kwalifikacji prawnej czynu.</u>	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy.	
Trafność i zasadność ustaleń Sądu odnośnie sprawstwa oskarżonej, przyjętej w wyroku kwalifikacji prawnej oraz bezpodstawność zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonej skutkowałą utrzymaniem wyroku w mocy w tym zakresie.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
<u>Pkt 3 wyroku w zakresie wysokości zasądzonej kwoty na podstawie art. 46 § 1 k.k. tytułem naprawienia szkody.</u>	
Zwiążle o powodach zmiany.	
Z ustaleń Sądu meriti wynika, że całościowa wartość szkody poniesionej przez pokrzywdzonego została oszacowana na kwotę 1.708.000 zł. W związku z tym zgodnie z treścią art. 46 § 1 k.k. taką kwotę należało zasądzić od oskarżonej na rzecz pokrzywdzonego tytułem naprawienia szkody. Przy dokonanych przez Sąd I instancji ustaleniach faktycznych jedynie częściowe naprawienie szkody nie zasługuje na aprobatę ze strony Sądu odwoławczego.	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</u>	
	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia.	

	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia.		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku</u>		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
A. K.	pkt 3	Z uwagi na treść wyroku na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. i art. 636 § 1 k.p.k. zasądzone od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze.

7. PODPIS

Zbigniew Kapiński

Rafał Kaniok Izabela Szumniak

<u>1.3</u> <u>Granice zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego G. G. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie zawarte w pkt 1 i 3 wyroku Sądu Okręgowego		
<u>1.3.1</u> <u>Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2</u> <u>Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3 Granice zaskarżenia		
Wpisać kolejny numer załącznika 2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej A. K.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego	
1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

<u>1.3.2</u> <u>Podniesione</u> <u>zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<i>1.4. Wnioski</i>			
#	uchylenie	#	zmiana